

CHILDSURGERY
VIỆT NAM

Stichting CHILD SURGERY - Việt Nam

Nieuwsbrief nummer 2, juni 2007

Was de eerste nieuwsbrief een terugblik op de periode sinds het ontstaan van de stichting, met deze richten we ons op het voorjaars project, nummer 4, en zullen er wat uitvoeriger over berichten. We waren er deze keer zelf bij, vandaar.

We gingen opnieuw naar Lai Chau, de noord-westelijke provincie in Vietnam grenzend aan Laos en China. 450 Km bij Hanoi vandaan. Er lag een verzoek voor medische hulp aan geschat 60 kinderen. Achtereenvolgens werd geopereerd in het districts ziekenhuis van de stad Thanh Uyen, en daarna in het provinciale ziekenhuis van de provinciale hoofdstad (eveneens Lai Chau geheten). Ze liggen een paar uur rijden van elkaar af. Tussen 12 en 19 maart 2007 werden er 101 lichamelijk gehandicapte kinderen geholpen.

De planning

Afgelopen november waren we ook al in Lai Chau werkzaam waarbij er 43 kinderen werden geholpen. Nu gingen we terug voor een vervolg waar de provinciale overheid (Comitee for People, Family and Children CPFC) ons om had gevraagd. Er was een lijst beschikbaar waar 78 kinderen met hun gebreken op stonden. Een aantal kon niet worden geholpen, dat viel buiten ons bestek, en in de praktijk worden er een paar naar huis terug gestuurd omdat naar verwachting een operatie geen of onvoldoende verbetering zou brengen. Zo hebben we voor 60 kinderen operaties gepland.

Ons eigen mobiele team, bestaande uit een orthopedisch chirurg, een plastisch chirurg (brandwonden) en een anesthesist, was voor deze gelegenheid uitgebreid met een urologisch en een plastisch chirurg (schisis) en een tweede anesthesist. Deze laatsten waren door het National Institute of Pediatrics (NIP) in Hanoi voor ons vrijgeroosterd. Bovendien gaf het NIP ons extra een doctor-aftercare plus 2 operatie-zusters mee. Zo konden wij een breder medisch spectrum aan, afgestemd op de beschikbare patiëntenlijst.

De praktijk

Eenmaal ter plekke pakte het anders uit. Door mond op mond reclame was er een onverwachte toeloop die uiteindelijk tot 101 geholpen kinderen leidde. Het specialistenteam vond het geen probleem en pakte stevig aan. Er werd lang doorgewerkt en sommige lunchpauzes werden drastisch versimpeld. De CPFC had zich namelijk voorgenomen om ons behoorlijk te verzorgen en daar konden de artsen weer wat tijd uit terugwinnen.

Het ziekenhuis had moeite om deze toeloop onder te brengen, veel ouders en kinderen vonden tussen de bedden in plaats op ligmatjes, waar we extra muskietennetten overheen lieten spannen.

Alle artsen waren voldaan over de bereikte resultaten, patiënten die nazorg behoefden werden aan het personeel van het ziekenhuis overgedragen. Er deden zich geen complicaties voor.

We werden tussendoor verrast door een mededeling van het elektriciteitsbedrijf dat de stroom er een dag af zou gaan. Dat kwam niet echt goed uit, na overleg bleef een "fase" intact en konden we doorgaan. Lai Chau zit op een redelijk stabiel net, krijgt stroom uit China vandaan.

Meer richting Hanoi is dat wel anders. Een onverwachte powercut komt daar nog wel eens voor. Niet leuk als je midden in de operatie zou zitten, de lampen uitvallen en de zaklantaarns tevoorschijn moeten worden gehaald, het elektrische mes niet bruikbaar is, de beademing met de hand moet worden overgenomen. Een noodaggregaat is geen overbodige luxe maar lang niet altijd aanwezig of zelfs defect. Of we ons mobiele team er mee moeten uitrusten? Het liefst ook met fijner gereedschap dat bij kinderen beter inzetbaar is, en vooral fijnere hechtmaterialen, dan kun je in een moeite door meer aandacht geven aan het cosmetisch aspect.

Contacten

Naast de kennismaking met de hoofdartsen van beide bezochte ziekenhuizen, dr. Tanh en dr. Giang, ben ik ook ontvangen door de voorzitter van de CPFC mr. Bach, en door de vice-voorzitter van het daarboven gelegen Peoples Comitee (PC) mr. Tanh. We wisselden gedachten uit over deze vorm van hulp en een verder verloop daarvan.

Promotie

We zijn in deze operatie week vergezeld door een professionele Nederlandse fotografe, Mirjam Letsch. Zij was enerzijds zeer geïnteresseerd in ons werk, anderzijds in de kleurrijke bergvolkeren waar onze patientjes vandaan kwamen. Ze zei ons toe om bij tonen van haar werk over deze volkeren tevens aandacht voor ons werk te vragen.

De lokale TV kwam een shotje maken, mijn verhaal in de camera zal wel onder een voice-over zijn verdwenen. Maar toch leuk, het onderstreept het belang van ons werk voor de provincie.

De nazorg periode

Na twee weken gingen we met de orthopedisch chirurg voor enkele dagen terug voor een check-up, gips ging eraf en werd soms opnieuw aangebracht.

Het liefst zouden we na een half jaar nog eens terugkeren om de bereikte resultaten nauwkeurig op te nemen, ook dit kunnen we in het maken van nieuwe plannen opnemen.

Alle artsen van ons mobiele team willen graag eraan meewerken om op langere termijn de verre provincies in te blijven gaan, ze zijn erg enthousiast. En er is veel werk te doen.

Het verblijf in Hanoi

Naast wat privé tijd in de oude stadskern (als u nog niet in Vietnam was moet u dat beslist eens in overweging nemen) ben ik wat andere contacten nagegaan. Vrij informele bezoeken aan het centrale ziekenhuis in Hai Phong (waar een plastisch chirurg vandaan kwam), het NIP (waar een hele ploeg vandaan kwam), de ORC's in Ba Vi (waar onze orthopeed eerder als directeur-chirurg aan verbonden was) en Thai Nguyen (waar de kinderen uit onze eerste twee projecten werden behandeld), een revalidatiecentrum in Ha Giang (waar we mogelijk ook mee gaan samenwerken), de Vietnam Handicapped Children Relief Association (de paraplu waar Center II -onze mediator- onder hangt) en een soort "Dutch Club" in Hanoi (een eerste lobby voor geld). En niet het minst een bezoekje aan onze ambassadeur in Hanoi, die me uitnodigde bij een volgend bezoek beslist weer langs te komen om over het vervolg te vertellen. Hij toonde zich zeer geïnteresseerd in wat wij er verrichten. Het sterkt het gevoel goed bezig te zijn en vertrouwd te worden.

Nawoord

Terugkijkend op dit project zijn we erg tevreden met de resultaten. We beramen ons al op een volgend project in Lai Chau waarbij we middels een voorafgaande uitgebreide medische screening nauwkeuriger zicht krijgen op aantal en diversiteit. We hebben dat ook nodig voor onze budgetbewaking. In onze huidige situatie hebben we nog steeds geen grote financiële buffer beschikbaar, we besteden de giften al vrij spoedig na ontvangst aan dit werk. Ook hebben we goed begrepen dat als we ons op grotere aantallen kinderen richten we dat met een meer uitgebreid team kosten effectief kunnen doen en een breder scala aan klachten in behandeling kunnen nemen. Er wordt zijdelings al aandacht gevraagd voor oog- en oor problemen. De zomer is een gunstige tijd om met grote projecten te werken, kinderen hebben dan vrij lang vakantie.

Ieder project leert ons wat over de volgende te nemen stap. Ons "gereedschap" wordt steeds mooier! We werken vanuit een schitterend concept: breng gespecialiseerde hulp naar de kinderen toe en bekwaam in een moeite door de lokale artsen. Heet dat niet "empowerment"? En ontzie de families voor wat betreft kosten en het inkomsten verlies. We zijn naar hen toe laagdrempelig, we willen de allerarmsten bereiken. De CPFC toont zich zeer gelukkig met ons initiatief.

Met vriendelijke groet,
Jo Koster, voorzitter

Blijft u ons steunen?

Stichting CHILD SURGERY – Viet Nam
Spoorlaan 11, 1406SR Bussum
Tel. 0031 (0)35 6914333
www.childsurgery-vietnam.org

RABO 1097.32.243
KvK 32108816
Vrijgesteld van schenkingsrecht
info@childsurgery-vietnam.org

De inhoud van deze nieuwsbrief mag alleen onder bronvermelding worden overgenomen.

Foto's: Jo Koster